

Posudek na diplomovou práci Šárky Švábové:

Shooting Jane Austen: Romantic and realistic imagery in two recent film adaptations of Austen's Pride and Prejudice

Autorka se ve své práci srovnává dvě různá filmová zpracování klasického románu Jane Austenové *Pýcha a Předsudek*. Při svém zkoumání zachází s románem jako se závaznou předlohou, tedy jakýmsi původním scénářem. Autorka vychází z předpokladu, že filmové adaptace mají tendenci zplošťovat psychologii postav a akcentovat romantický element zápletky, např. na úkor nenápadné sociální satiry. Toto je dáno jednak časovým omezením filmu, v němž se základní dějová linka musí vměstnat do standardu celovečerního filmu, tj. maximálně dvou hodin, ale (podle tvrzení diplomantky) částečně také skutečností, že jemná společenská satira je divácky méně vděčná a odvádí pozornost od hlavní romantické zápletky. Diplomantka se rozhodla tuto tendenci demonstrovat na srovnání dvou relativně současných filmových zpracování *Pýchy a předsudku*, minisérie z roku 1995, režírovanou Simonem Langtonem (stopáž cca 5 hodin), a celovečerního filmu z roku 2005 v režii Joea Wrighta (stopáž cca 2 hodiny). Tyto dvě díla sice dělí jen deset let, což dává autorce jen omezené historické rozpětí pro případnou vývojovou analýzu, avšak rozdíl ve stopáži z těchto dvou filmů činí velmi vhodný materiál pro srovnávání uměleckého režijního záměru a míry minimalismu v provedení.

Práce porovnává jednak dějové linky a charakterizace hlavních postav a zamýšlí se nad uměleckým záměrem v případě nápadně vynechaných (výjimečně též přidaných) scén a změn v „původním scénáři“. Při porovnávání autorka několikrát dochází k poměrně překvapivému závěru, že navzdory vynucené redukci film Joea Wrighta místy nabízí věrnější převod originálu než mnohem delší minisérie, byť je to samozřejmě výjimkou z pravidla.

Šárka Švábová důsledně dodržuje vymezenou strukturu a osvědčuje výtečný postřeh při rozlišování drobných nuancí na verbální i vizuální rovině. Výsledkem je čtivá práce, která má pevný, sevřený tvar a je navíc psána velmi dobrou angličtinou. Lze se jen dohadovat, zda by práce získala či trčila, kdyby se autorka rozhodla některé pasáže trochu více rozvést (mám na mysli např. bonusový alternativní závěr Joea Wrighta pro americké publikum, ke kterému nám autorka nabízí pouze kratičkou glosu). Je těžké odhadnout, zda by podrobnější analýza některých pasáží neměla vliv na krystaličnost a čtivost práce, takto její hlavní přednosti.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit jako velmi dobrou až výbornou.